

Sygn. akt V KO 16/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A. J.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 16 marca 2022 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania,
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 7 kwietnia 2021 r., sygn. akt XIV K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazany A. J. pismem z dnia 15 listopada 2021 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 7 kwietnia 2021 r., sygn. akt XIV K (...). Uzasadniając swoją inicjatywę, odniósł się do realiów faktycznych sprawy, prezentując przebieg wydarzeń oraz okoliczności, mające wskazywać na jego niewinność. Ponadto zasugerował, że w postępowaniu przygotowawczym doszło do przestępstw korupcyjnych oraz przestępstwa składania fałszywych zeznań.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem przedstawiona przez skazanego argumentacja nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Nie może to zresztą dziwić, skoro samo pismo adresowane jest od Prokuratora Generalnego, nie zaś Sądu Najwyższego. Treść wniosku wskazuje, że główną intencją skazanego jest doprowadzenie do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy z uwagi na sugerowaną możliwość odmiennej oceny już zgromadzonych w sprawie dowodów, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazany nie przedstawił, kontestując jedynie ustalenia faktyczne Sądu *meriti*.

Jeśli chodzi o sygnalizowany fakt popełnienia przestępstwa, który miałby uzasadniać wystąpienie podstawy wznowieniowej określonej w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., to należy zaznaczyć – co zresztą jest ugruntowane w orzecznictwie – że „czyn, o którym mowa w tym przepisie musi być ustalony, na co jednoznacznie wskazuje się w art. 541 § 1 k.p.k. Procesowym wyrazem owego ustalenia jest wydanie prawomocnego wyroku skazującego albo orzeczenia stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k.” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia*

11 czerwca 2021 r., III KO 25/21, LEX nr 3316895; zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2018 r., V KO 83/17, OSNKW 2018/4/34, LEX nr 2425910).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Najwyższy, uznając osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania za oczywiście bezzasadny, odmówił jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k., co czyni bezprzedmiotowym kwestię wzywania skazanego do uzupełnienia braku formalnego wniosku polegającego na sporządzeniu i podpisaniu go przez pełnomocnika profesjonalnego będącego adwokatem lub radcą prawnym. Rozstrzygnięcie to nie stoi natomiast na przeszkodzie możliwości wystąpienia w przyszłości z nowym wnioskiem o wznowienie postępowania, zawierającym argumentację co do okoliczności wpisujących się w przesłankę *propter nova*, *propter falsa* lub wskazującej na inne podstawy wznowieniowe i czyniącym zadość wszelkim wymogom procesowym takiego wniosku.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.